

DIN OSPĂȚUL CREDINȚEI

„A ști să te smerești înseamnă a ști să simți pe Iisus Hristos.”
(Sfântul Vasile cel Mare)

Duminica a XXII-a după Rusalii
Bogatul nemilostiv

Zis-a Domnul: ascultați pilda aceasta: **L**ătera un om bogat care se îmbrăca în porfiră și în vison și care petrecea în toate zilele, înconjurat de slavă. Iar un sărac, anume Lazăr, care zăcea înaintea porților lui, plin de bube, dorea mult să se sature din fărâmiturile care cădeau de la masa bogatului; căci până și câinii, venind, lingeau bubele lui.

Și a murit săracul și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit apoi și bogatul și l-au îngropat. Și în iad, ridicându-și ochii, el, care era în chinuri, a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui.

Atunci a strigat el și a zis: părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și întingă vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în această văpaie.

Dar Avraam a zis: fiule, adu-ți aminte că tu ai primit cele bune ale tale în viața ta,

și Lazăr așijderea, pe cele rele; dar acum aici el se mângâie, iar tu te chinuiești. Și peste toate acestea, între noi și între voi este o prăpastie adâncă, întărită în așa fel, ca cei ce ar vrea să treacă de aici la voi, ori de acolo la noi, să nu poată să treacă.

Atunci el a zis: te rog, dar, părinte, să-l trimiți acasă la tatăl meu, căci am cinci frați; să le spună acestea, ca să nu vină și ei la acest loc de chin.

Avraam i-a răspuns: au pe Moise și pe prooroci, să-i asculte pe ei.

Dar el i-a zis: nu, părinte Avraame; ci dacă cineva dintre cei morți se va duce la ei, se vor pocăi.

Atunci Avraam i-a spus: dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.

(Evanghelia după Luca 16, 19-31)

Cuprins

Există o altă lume?	2
Patima de „a avea”	4
Legătura desăvârșirii	4
Să nu cârtim, ci să căutăm folosul lucrurilor care ni se întâmplă	5
Cartea cugetului	5
Pomenirea morților,	
Moșii de toamnă	6
Câtă vreme este ziuă	6
Bogat și sărac	7
Programul de activități	8

Există o altă lume?

Iată, iubiiții mei, uriașa întrebare pe care o pune astăzi Sfânta Evangheligie. M-am dus odată într-un sat și acolo m-au întrebat: Cine a venit din lumea cealaltă? Oare a înviat cineva, ca să ne spună ce se întâmplă dincolo?... Dar ce credeți, cei care cer să vadă un mort înviind, și dacă acesta va învia, îl vor crede? Mă îndoiesc. Nu neg faptul că nu este o mică dovadă învierea unui mort. Dar există alta și mai puternică. Și mii de morți să învieze din mormânt, nu sunt dovezi care să-ți închidă gura. Pentru că sunt oameni. Eu o singură dovadă o consider de necombătut. Pe cea amintită astăzi de Evangheligie și mai presus de orice altă dovadă și argument și document. Și aceasta este **Sfânta Scriptură**.

Sfânta Scriptură nu a spus niciodată vreo minciună; nu s-a găsit în paginile ei vreo greșală. Cuprinde cuvintele lui Dumnezeu. A spus-o Hristos: **„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”** (Matei 24, 35).

Eu așadar, frații mei, nu aștept să învieze un mort din mormânt, nici să-mi întărească credința omul de știință X sau Y. Îmi este suficient și binecuvintez pe Sfânta Treime pentru că ne-a dat această carte mică, Evanghelia, ca să o avem povățuitoare în viața noastră, far în întunecimile sufletului. De aceea, este un nefericit acela care nu citește Evanghelia și mai nefericit acela care o citește, dar nu încearcă să o împlinească. Așadar, sfătuiesc și rog: nici o casă fără Evangheligie! Sf. Ioan Gură de Aur zice: **„Unde este Evanghelia, diavolul nu se apropie!”**.

Nemuritoarea Evangheligie ne asigură și de faptul că există altă lume. O propovăduiește Vechiul și, în principal, Noul Testament. Există iad, există rai! O propovăduiește pretutindeni, o spune și astăzi prin pilda bogatului și a lui Lazăr.

Se aud glasuri. De unde? Bogatul strigă din iad. Iad? Veți zice: Vai, vai!...

Să vă spun, frații mei. Eu astăzi nu am venit să predic. Aseară când am citit pericopa, am zis: Ah, de-aș fi într-o peșteră din Sfântul Munte, să mă mântuiască Dumnezeu, să nu merg și eu în iad! Pentru că și eu, ca un păcătos, vreau să nu existe iadul. Dar din nefericire există! După cum există noaptea, există și iad. Și ați auzit ce a discutat bogatul din iad cu dreptul Avraam din rai, acolo unde s-a dus și săracul Lazăr.

Vede bogatul pe Lazăr în acele măreții și-l roagă pe Avraam pentru puțină răcoare. Cu neputință, răspunde Avraam. Cere atunci un dar pentru cei cinci frați ai săi. Să învieze Lazăr din morți, să se ducă să le spună să se pocăiască, pentru ca să nu sfârșească și ei în iad. Zice Avraam: **„Au pe Moise și pe proroci”**, au Sfânta Scriptură.

- Nu, zice bogatul; dacă va avea loc o înviere din morți, vor crede.

- Nu, zice în sfârșit Avraam. Dacă nu cred în Sfânta Scriptură, chiar dacă ar învia cineva din morți, tot nu vor crede.

Vedem așadar doi bogați. Pe unul în inima iadului, pe altul (Avraam) în inima raiului. Cum se întâmplă asta? Erau diferiți. Unul își închidea poarta, altul o deschidea. Unul era neîndurător, altul era îndurător. Dați-mi bogați ca Avraam! Dacă am fi

„Mai bine simțu și smerit și de Dumnezeu iubit.”

avut astfel de bogați, n-ar mai fi existat vorba despre săraci. Dacă pășești pe drumul lui Avraam, vei merge direct în inima raiului. Dacă pășești pe drumul celui nemilostiv, vei merge în inima iadului.

- Și ce este acest iad?, veți întreba.

- Îmi cereți părerea mea? Nu are valoare. Să ne sprijinim iarăși pe Sfânta Scriptură. Ce spune ea despre acest subiect? Prin imagini, pilde, exemple, într-un limbaj alegoric și metaforic, ni se creează o idee despre groaznicul iad.

În puține cuvinte: iad = foc, mare de foc, lac arzând; foc, care deși arde, nu luminează. Iadul este întuneric, iadul este scrâșnirea dinților. Vor clănțăni din fălci. Iadul va fi foame și sete de veșnicele bunătăți; cei din iad „*vor flămânzi ca un câine*” (Psalmul 58, 7 și 17), vor fi ca și câinii flămânzi. Iad – va să zică – loc al mirosului greu, din cauza necurăției oamenilor. Dacă mormintele sfinților noștri, când le deschideau, izvorau bună mireasmă (noi credem în cinstitele moaște), oasele păcătoșilor vor avea un miros greu. O, voi, care cheltuiți atâția bani pe parfumuri, gândiți-vă că într-o zi acest trup va fi izvor de o nedescrisă reamiroșire. Iadul înseamnă obezi insuportabile. Iad – nu v-am zis încă nimic – este locul unde nu răsare floarea care se numește nădejde. Toți, și criminalul, și ucigașul, și tâlharul, și condamnatul, și întemnițatul, trăiesc cu nădejde. Nădejde, tu niciodată nu-l lași pe om! Dar acolo, în iad, nu mai există nădejde de întoarcere și de îndreptare. Zile, săptămâni, luni, ani, veacuri, milenii vor trece. Dar niciodată iadul nu va avea sfârșit.

O, dacă ar fi cu puțință să ajungă la urechile noastre glasurile celor ce se chinuie în iad, ce am fi auzit? Plângere și țipăt mult s-a auzit jos, în „*valea lui Iosafat*” (Ioil 3: 2). Ce strigă ei? Un cuvânt, frații mei, pe care

aici în lume să nu-l spuneți. Este păcat. Care cuvânt? „Blestem”, „Blestem”, „Blestem”!... Dar ce blestemă?

Vor spune: Picioare, care în zilele de duminică alergați la cluburile drăcești, la golfuri și la teatre, și nu ați călcat în biserică, să fiți blestemate. Mâini, care nu ați făcut semnul crucii cu grijă, normal și corespunzător, cu rugăciunea „Doamne iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine păcătosul!”; mâini care nu ați dat milostenie, mâini care ați lovit, mâini care ați palmuit, mâini care ați ucis, mâini care ați lucrat împotriva Sfintei Evanghelii, mâini care ați lovit pe mamă și pe tată, să fiți blestemate! Urechi, care ore în șir v-ați întins să ascultați toate lucrurile rușinoase; urechi, care v-ați astupat ca să nu auziți propovăduirea Evangheliei; urechi păcătoase, să fiți blestemate! Și voi, ochilor, care în loc să priviți cerul, stelele, sfintele icoane, v-ați deschis pentru păcat și v-ați făcut magneți ai iadului, să fiți blestemați! Limbilor, care n-ați spus nici măcar un „Slavă Ție, Dumnezeu!”, limbi care ați bârfit, ați vrăjit, v-ați certat; limbi, care v-ați mișcat spre a huli pe Dumnezeu, pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, pe Sfinți, să fiți blestemate!

O, frații mei! Aceste cuvinte le veți asculta? Vă veți pocăi? Ce veți face astăzi? Dacă luați hotărârea cea bună, bucurie îngerilor; bucurie în cer; bucurie Sfintei Treimi. Dacă însă nu vă veți pocăi, o, atunci să fiți siguri că va veni o zi, cea din urmă zi, în care îngerul Domnului va striga pentru noi: „*Săvârșitu-s-a*”. Pentru că „*este rânduit oamenilor odată să moară, iar după aceea judecata*” (Evrei 9, 27). Vom muri ca să mergem la Judecată.

Vă fac o urare: „*Sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, neînfruntat, în pace, și răspuns bun la Înfricoșătorul Scaun de Judecată a lui Hristos*” (Sfânta Liturghie).

„Cea mai bună dobândă este un prieten creștin.” Ava Evagrie

Mă rog ca noi toți, atunci când va veni ceasul cel din urmă, să ne pecetluim viața cu cuvintele tâlharului: **„Pomenește-mă Doamne, când vei veni întru împărăția Ta”** (Luca 23, 42). Amin.

(† Episcopul Augustin de Florina)

Patima de „a avea”

Lumea contemporană nu a putut să-și organizeze viața așa încât să aibă destul răgaz, destul timp liber pentru rugăciune și pentru contemplarea vieții dumnezeiești. Pricina acestora este o patimă arzândă de „a avea”. Această patimă a iubirii de agonisire, Sfântul Pavel a numit-o închinare la idoli (Coloseni 3, 5), iar Sfântul Ioan Scărarul – „flica a necredinței”, „hula împotriva Evangheliei, îndepărtare de la Dumnezeu” (Cuvântul al 16-lea).

Adevărata neagonisire creștină este necunoscută, neînțeleasă lumii. Și dacă am adăuga că ea ajunge să cuprindă nu numai agonisirea celor materialnice, ci chiar pe cea a celor „intelectuale”, atunci majoritatea oamenilor ar considera-o curată nebulie. Oamenii văd în cunoștințele lor științifice bogăția lor duhovnicească („spirituală”), fără să bănuiască că există o altă cunoaștere mai înaltă și o bogăție cu adevărat neasemuită, aducătoare de adâncă odihnă. În goana după confortul material oamenii și-au pierdut confortul duhovnicesc, și astăzi dinamismul materialist, din ce în ce mai mult își asumă un caracter drăcesc. Și nu este de mirare, căci aceasta nu este alta decât dinamica păcatului”.

(Părintele Sofronie)

Legătura desăvârșirii

„*Ci fiți buni între voi și milostivi, iertând unul altuia, precum și Dumnezeu v-a iertat vouă în Hristos.*” (Efeseni 4, 32)

Bunătațea și compasiunea sunt o mare putere în viață. Răul pricinuit de vorbele mușcătoare, de nepăsarea rece față de aproapele, de lipsa înțelegerii simțămintelor celorlalți, starea de bănuială neîncredută – toate acestea sunt îmblânzite și acoperite doar de pornirile bune, doar de manifestările dragostei. Dragostea caută în oameni binele, nu răul, iar acolo unde nu găsește binele deplânge răul și se străduie să-l îndrepte în loc să-l osândească.

Prisosul celor mai alese simțăminte ale noastre să se reverse, ca apa vie, asupra apropiaților noștri. Iubindu-i, ne punem în locul lor și ne purtăm cu ei așa cum am vrea să se poarte ceilalți cu noi. Necazurile și nevoile lor ne dor ca și cum ar fi ale noastre.

„*Îmbrăcați-vă, dar, ca aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, cu milostivirile îndurării, cu bunătațe, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă-răbdare... Iar peste toate acestea, îmbrăcați-vă întru dragoste, care este legătura desăvârșirii*” (Coloseni 3, 12, 14). Nici un bun pământesc nu se poate asemui cu starea sufletească pe care o descrie Apostolul Pavel în cuvintele de mai sus. De câte ori nu am simțit noi înșine puterea dragostei și a îndelungii răbdări! De câte ori, într-o clipă grea din viața noastră, căldura unei vorbe bune, mângâietoare, nu ne -a făcut să vede din nou lumina, care pentru noi pierise demult!

Dragostea, pe care Apostolul o numește legătura desăvârșirii, este izvor viu, un torent de bucurie clocotitoare, ce se revarsă din plinătatea sa și asupra altora, prefăcându-se într-un șuvoi nesecat de dragoste.

„Să nu faci cunoștință cu omul viclean. Prietenia cu vicleanul este prietenia cu diavolul.” Sf. Antonie cel Mare

Fără să moară vreodată, acesta curge neobosit, tot mai departe, spre veșnicie, aducând noi și noi roade în calea sa.

În jurul unui vestit misionar s-au adunat odată numeroși oameni care își închinaseră viața slujirii săracilor și doreau să audă din gura lui cuvânt de povață. El le-a vorbit mult timp cu o putere uluitoare, încheind prin cuvintele: „Vreți să aflați cele trei condiții obligatorii pentru reușita lucrării voastre între cei ce pier cu sufletul și cu trupul? **Prima condiție:** fiți buni; **a doua condiție:** fiți buni; **a treia condiție:** fiți buni. Iată ce am reținut din îndelungata mea experiență.”

Să nu cârtim, ci să căutăm folosul lucrurilor care ni se întâmplă

Fraților, nevoiți-vă ca niște ostași împărătești, până ce aveți vreme, aceasta știind-o că, pentru cununa cea nesticăcioasă, ni s-a pus nouă nevoița, spre curățirea păcatelor și spre viața cea veșnică. Faceți-vă, dar, curată mintea cea întregă, în toate faptele voastre, căci ea este maica ascultării. Încă să lepădați de la voi împrăștierea și moleșirea sufletului și să vă îmbrăcați cu credința cea curată, ca, văzând Domnul silința sufletelor voastre, să vă întărească pe voi cu toate faptele cele bune. Să urăți, pentru Domnul, lenevirea cea rea, cu toată puterea, precum și năraul cel rău și vrajba, așa precum ați lăsat pe părinții voștri trupești, prietenii și averile, că, dacă de la început vă veți slăbi cu gândul, apoi osteneală veți avea și pagubă.

De ni s-ar întâmpla nouă ceva rău, să nu cârtim, pentru Domnul, că acela ce cârtește pagubă își face lui, căci după a sa înțelegere lucrează, și nu după scopul duhovnicesc. Deci tu, înțelept fiind, să nu urăști pe frații cei mai slabi, nici să râvnești la cei ce viețuiesc fără de frica lui Dumnezeu. Și iarăși zic: Să nu urăști pe fratele tău, că poate

vreo patimă, pe care tu nu o știi, l-a împresurat pe el și pentru aceasta a ajuns la nepuință. Ci, mai vârtos se cade a-l milui și a te ruga pentru el, măcar de te-a și supărat cu nemilostivirea sa, iar tu te nevoiești bine. (Sfântul Efreem Sirul)

(*Proloagele*, vol. I, Editura Bunavestire, p. 485)

Cartea cugetului

Deci, să ai o carte a cugetului, în care să scrii păcatele cele din fiecare zi, și, în fiecare zi, pune-ți înaintea cartea și socotește lucrul cel bun și cel rău pe care l-ai lucrat. Și adu-ți aminte de râul cel de foc,

de viermele cel neadormit, de iadul ca amar, ca, prin frica muncilor, lucrul cel bun să-l adaugi, iar pe cel rău să-l scazi. Să lacrimăm mai înainte de vreme, ca să nu scrășnim din dinți,

întru acea vreme. Să plângem vremelnic, ca prin această jertfă să fim plăcuți lui Dumnezeu. Cu apa aceasta adăpându-se, omul aduce roadă. Cu apa aceasta țărâna se spală, cu apa aceasta focul se stinge, întunericul se luminează, legăturile se dezleagă, cei rătați se întorc, toți se mântuiesc, Dumnezeu se proslăvește. Cu apa aceasta și Petru și-a spălat întinăciunile făcute de dânsul, că, ieșind afară, a plâns cu amar. Dumnezeuul nostru, slavă!

(*Proloagele*, vol. I, Editura Bunavestire, p. 447)

„Cuvintele sunt cărările faptelor” Sf. Ioan Gură de Aur

Pomenirea morților Moșii de toamnă

Sâmbătă, 7 noiembrie, Biserica Ortodoxă a rânduit să se facă pomenirea morților. Pomenirea din această zi, este cunoscută și sub denumirea de Moșii de toamnă. Ținând seama că nu știm unde se află cei morți, ne rugăm atât pentru cei din iad, cât și pentru cei din rai.

Biserica îi numește pe cei trecuți în viața de dincolo „adormiți”, termen care are înțelesul de stare din care te poți trezi. Ea nu vorbește de trecere într-o stare de neființă, ci de trecere dintr-un mod de existență în alt mod de existență. Hristos a dat cuvântului „adormit”, înțelesul care îl asociază cu învierea. Când Mântuitorul ajunge în casa lui Iair, a cărui fiică, de numai 12 ani, de abia murise, spune: „Nu plângeți; n-a murit, ci doarme” (Luca 8, 52).

Potrivit Sfintei Scripturi, după moarte urmează Judecata particulară, în urma căreia omul ajunge să se împărtașească fie de fericire, fie de suferință, stări date de modul viețuirii pe pământ (unit cu Dumnezeu sau despărțit de El). Aceste stări nu sunt definitive, ele durează până la Judecata Universală, când va avea loc învierea întregului neam omenesc și când vor avea loc hotărârile finale legate de starea de fericire sau suferință. Noi ortodocșii ne rugăm pentru cei morți, pentru că avem credința că prin rugăciunile noastre, sufletul pentru care ne rugăm va ajunge la Judecata universală, într-

o stare mai bună decât aceea cu care s-a despărțit de trup.

În ziua de Moși se săvârșește Sfânta Liturghie. La Proscomidie, preotul scoate din prescura miridele pentru morți și le așază sub Sfântul Agneț, rostind numele morților de pe pomelnicele ce i-au fost aduse. În cadrul Sfintei Liturghii, Agnețul se preface în Trupul și Sângele Domnului. Astfel, miridele (care îi reprezintă pe cei pomeniți), participă la sfințenie prin prezența lor alături de Trupul Lui Hristos de pe Sfântul Disc.

Sâmbăta e ziua în care Mântuitorul a stat în mormânt cu trupul, iar cu sufletul S-a pogorât la iad, ca să elibereze din el pe toți dreptii adormiți. Biserica face pomenirea celor adormiți sâmbăta și pentru că această zi premerge duminicii - ziua Învierii - numită și cea dintâi zi a noii creații sau a opta zi, ziua veșniciei.

Cuvântul „moși” vine de la „strămoși”, și se referă la persoanele trecute la cele veșnice. Cu apelativul „moși” sunt numiți nu doar morții, ci și principalele sărbători ce le sunt consacrate, precum și pomenile făcute pentru ei. În Biserica Ortodoxă Română există trei sâmbete denumite „ale moșilor”: „Moșii de primăvară” (de Măcinici), „Moșii de vară” (sâmbăta dinaintea Rusaliilor), „Moșii de toamnă” (în prima sâmbătă din luna noiembrie), „Moșii de iarnă” (sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne).

Adrian Cocoșilă

Câtă vreme este ziua

„Priveghează și întărește ce a mai rămas și era să moară.” (Apocalipsa 3,2)

Când durerea voastră este gata să se prefacă în disperare, într-o suferință neostoită pentru ceea ce ați pierdut, aduceți-vă aminte de ceea ce aveți încă. Amintirea celor răposați nu trebuie să se șteargă din

„Nu-ți descoperi gândurile tuturor, ci numai acelor care îți pot tămădui sufletul.” Sf. Antonie cel Mare

inima noastră, dragostea față de ei nu trebuie să înceteze, ci trebuie să se prefacă în dragoste de cei rămași în viață și să ne îndemne să slujim acestora, pomenindu-i pe răposați.

Când îi pierdem pe cei apropiați apar aproape inevitabil părerea de rău și căința pentru faptul că, atunci când erau în viață, nu i-am prețuit îndeajuns, nu i-am iubit îndeajuns, nu i-am mângâiat îndeajuns; ne doare să ne dăm seama că nu le-am oferit tot ce am fi putut și că acum nu mai putem îndrepta nimic! Nu trebuie să ne lăsăm însă copleșiți de sentimentele acestea, ci se cuvine să tragem din ele învățăminte.

Amintindu-ne de toate scăpările din trecut, să lucrăm cu mai multă râvnă în prezent, și atunci părerile de rău nu vor fi zadarnice, ci vor fi prefăcute în putere vie, în dragoste, prin dorința arzătoare de a ne dărui slujirii celor rămași alături de noi.

Ați pierdut mult? Gândiți-vă că puteți fi de folos multor altora. Câte lacrimi mai puteți șterge, câte suferințe mai puteți ușura, câte inimi singuratice mai puteți încălzi cu iubirea voastră! Vine noaptea, când nimeni nu poate să mai lucreze (Ioan 9,4). Lucrați, așadar, cât timp este ziua, și întăriți ce-a mai rămas. Amin.

(din cartea „Fiecare zi un dar al lui Dumnezeu”)

Vulpea și raiul pământesc

 vulpe a văzut o grădină încărcată cu toate bunătățile, dar grădina era împrejmuită de jur împrejur cu un gard de zid înalt, iar vulpea nu putea sări.

Umblând ea de jur împrejurul grădinii, văzu o spărtură în gard, dar era prea îngustă ca să se poată strecura prin ea. Tot gândindu-se și judecându-se ce să facă își zise: știu ce voi face, voi răbda câteva zile de foame, voi slăbi și atunci voi putea intra cu ușurință. Zis și făcut. După trei zile de foame vulpea se strecură și intră în grădină, apoi înce-

pu să mănânce cu lăcomie.

După câteva zile își aduce aminte că trebuie să iasă. Însă acum alt necaz, că se îngrașase și nu mai putea pătrunde pe unde intrase. Ce-i de făcut? N-am cum să scap de aici, zise vulpea, decât să fac iarăși foamea ca să slăbesc. Răbdă iarăși trei zile și slăbind, se strecură afară.

Când se văzu scăpată, privind spre grădină, zise: „Frumoasă mai ești tu grădină și dulci sunt roadele tale, dar ce folos am avut eu? Cât am mâncat, atât am răbdat și cum am intrat, așa am ieșit!”

Așa se întâmplă și cu noi, căci cum am intrat în lumea aceasta, așa vom ieși din ea și nimic nu vom putea duce cu noi. Lume, lume, cât de dulci sunt roadele și amăgirile tale, dar ce folos ne rămâne nouă din ele?! Așa e viața aceasta trecătoare și dacă nu ne îngrijim de suflet, pierdem tot!

Rugăciunea seriei

Doamne, ziua s-a sfârșit,
Seara iarăși a venit,
Peste zi ne-ai ajutat,
De-am lucrat și-am învățat.

Ajută-ne, Doamne Sfinte
Și de-acuma înainte,
Binele să-l săvârșim
Fii Tăi iubii să fim.

„Nu există dușman mai grozav decât acela care se prefăce ca e prieten.”

Psaltirea neîncetată

cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului, începând cu ziua de 30 octombrie, **în parohia noastră s-a început a se citi la Psaltire o dată pe lună în ultima zi de vineri începând cu ora 9:00 (după Sf. Liturghie) și până a doua zi la ora 7:30, când va începe Sfânta Liturghie.**

Citirea se face de către credincioșii care se înscriu pe listă și sunt programați astfel încât să se poată acoperi toată perioada până sâmbătă dimineață. Fiecare va citi câte 30 de minute.

Biserica va fi deschisă non-stop de vineri până sâmbătă. Puteți participa și ascultând pe cei care vor citi la strană.

„Psalmul este liniștea sufletelor, potolitorul gălăgiei și al valurilor gândurilor; el face să slăbească mânia sufletului și înfrânează pornirea către patimi; este tovarășul prieteniei, apropierea celor care stau departe, ca unul care împacă pe cei ce-și poartă vrăjmășie. Psalmul este alungătorul demonilor, aducătorul ajutorului îngeresc, armă pentru teama de noapte, liniște pentru oboseala zilei, pavăză și mângâierea oamenilor

credincioși.” (Sfântul Vasile cel Mare)

Pelerinaj în Ucraina (10-15 nov. 2015)

Măn. Boian; Măn. Bănceni; Mormântul Pr. Petru Boiarski (parastas); Schitul Sf. Duh (crucea Sf. Nichita); Lavra Poceaev, (Izvorul Maicii Domnului, moaștele Sf. Iov, Sf. Amfilohie,); Catedrala Sf. Kneaz Vladimir (moaștele Sf. Varvara și Macarie); Măn. Vedenskaia (Sf. Dimitria, Sf. Olimpiada); Măn. Goloseevo (Sf. Alexie, Cuv. Alipia); Catedrala Sf. Treime (Sf. Lavrentie, Sf. Teodosie, Sf. Filaret); Măn. Eleț (Icoana Maicii Domnului, Bastonul Sf. Lavrentie); Măn. Sf. Gheorghe (Icoana „Eu sunt cu voi și nimeni împotriva voastră”); Măn. Pocrov (Sf. Anastasia Împărăteasa); Măn. Florovski (moaștele Sf. Elena); Măn. Kitaevo (Sf. Teofil

cel Nebun și Sf. Dositieia); Lavra Peșterilor (122 moaște întregi); Măn. Sf. Treime

(moaștele

Programul liturgic: 2-8 noiembrie

Zilnic	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
Miercuri	18:00	Sfântul Maslu
Vineri	18:00	Acatistul Sf. Mc. Efreim cel Nou
Sâmbătă	7:30 17:00	Sfânta Liturghie (Moșii de toamnă) Vecernia și Acatistul Sf. Ierarh Luca
Duminică	7:30	Utrenia și Sf. Liturghie (Fără parastase) - Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil -

Cont bancar: Parohia Ortodoxă Lazaret - RO79 RNCB 0026 0308 8182 0001

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745 760 239; Preot slujitor: Eugen Ciuche - 0744 862 191

Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digu Bîrnat 19, Bacău. Email: parohialazaret@yahoo.com

Revistă săptămânală de zidire sufletească, editată de Parohia Ortodoxă Lazaret, cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.